

Svjedok na Druga Museina Muftića (MUJU)

Zelja mi je da opišem borbeni put Druga Museina Muftića i doprinos koji je on dao kao borac NOR-a u razvijanju NOR-e na teritoriju Moslavine. Ovo smatram moralnom obavezom prema njemu, njegovoj obitelji i njegovom zavičaju Banje Luci.

Do 1933 godine živio sam u rodnom selu Mostarima općina Vrbovec udaljenom od Zagreba oko 50 km. Nakon završenog zanata zaposlio sam se u pilani "Brestovac" kraj Garešnice gdje me je zatekla okupacija naše zemlje kao strojobraverskog radnika.

I ovdje kao i u drugim krajevima naše zemlje pod rukovodstvom KP vršene su pripreme za NOR-u, pa je 1.VIII.1941 godine formirana prva partizanska grupa od 10 boraca. I među ostalih u toj grupi nalazio sam se ja i Bobinač Ivan stolaroli radnik iz Brestovca. Prebacivanjem iz Moslavine na Kalnik grupa je napadnuta od ustaša i Šandara nedaleko Križevaca i tom prilikom bila razbijena izgubivši drugu onladinca Horvatić Ivica. Ova grupa bila je naoružana sa svega tri pištolja i nekoliko revolvora i bombi, jer pušaka nije bilo, a do njih smo trebali doći na Kalniku. Bobinač Ivan i ja uspjeli smo se vratiti na teritorij Garešnice i u dogovoru sa Pavlom Gregorićem "Brsim" otišli na teritorij bivšeg kotara Čazme radi daljnjeg djelovanja na ponovnom osnivanju partizanskih grupa. Meni je taj kraj poznat, obzirom da sam tu rođen i poznavao od ranije određene ljude i članove partije, pa je postojala mogućnost za uspješan rad.

U Zagrebu je moj brat Franjo Budon imao krojačku radnju na Krešimirovu trgu /sada Lenjinov trg/, a znao sam da se preko njegove radnje održavaju partijske veze, pa sam otišao kod njega da obavijestim putem veze drugove u Zagrebu šta se zbilo sa našom prvom grupom. Kod brata sam zatekao Druga Museina Muftića kao njegovog pomoćnika. To je bio moj prvi susret sa Musom. Ispričao sam bratu radi čega sam došao t.j. da trebam vezu, kao i to da namjeravamo organizirati novu partizansku grupu i nastaviti sa oružanim akcijama. Brat mi je tada rekao, da je drug Muso naš čovjek i da možemo o tome i sa njime razgovarati. Tako sam sa Musom stupio u razgovor i rekao mu, da imamo u planu razoružati neke ustaše, doći do pušaka i otpočeti sa oružanim akcijama. Muso je rekao da i on želi ići u partizane, pa smo dogovorili da su poslali po njega čim bude sve spremno. Nakon obavljenog posla u Zagrebu vratio sam se na teren kotara Čazma.

Dne 21.XI.1941. godine poslao sam u Zagreb enladinca Milivoja Hercega po druga Husaina. Istoga dana njih dvojica krenuli su putničkim vlakom iz Zagreba i stigli do Gradenca kraj Vrbovec odakle su pješice krenuli prema selu Mostarima i stigli pod veče u blizinu sela. Propješćali su oko 14 km. Začekali su pod mraka da bi nezapaženi došli u selo i javili se kod moge brata Mate gdje je trebao stajesti drug Huso, a drug Bobinač već se tamo nalazio prikriven. Njih dvojica ostali su tamo do sutra dan 22. XI.1941.godine. Oko 18 sati došao sam i ja i zatekao Husu u omanj raspoloženog i veselog, što mu se pružila prilika da ide u oružanu borbu. Bio je dobro odjeven u zimsku toplu odjeću, a na nogama nove vojničke čizme. Kako nije navikao na pješčenje, a i točku obuću, čizme su ga nažuljale, ali je rekao da to nije strašno, da može izdržati i više. Pokazao je ručnu bombu koju je sa sobom donio, a i ja sam se poveselio toj bombi, jer smo imali svega jedan pištolj (drug Bobinač).

Kako je bilo pripremljeno da se isto veče izvrši akcija na razoružanje ustaške straže u selu Marinkoven udaljeno oko 2 km, od Mostara, to smo se dogovorili da što prije krenemo, kako bi još iste noći nakon akcije nastavili put prema Moslavačkoj gori. Već oko 19 i 30 sati 22.XI.1941.god. našli smo se u dvorištu kuće gdje su prema informacijama bile puške. Kroz osvijetljeni prozor vidjeli smo da na stolu sjede četvorica ljudi i nešto raspravljaju (to su bili pripadnici zoecke ustaške straže). Dogovorili smo se da iznenadno upadnemo u kuću i ne otvaramo vatru bez potrebe. Husain je odvrnuo osigurač bombe, a u lijevu ruku uzeo kanon kako bi mogao aktivirati bombu. Drug Bobinač je stavio metak u cijev, a ja sam imao u ruci poveći kuhinjski nož. Kroz nezaključana vrata upali smo u prostoriju uz uzvik: "Ruke u vis, ili će vas pobiti". Drug Huso također uzvikne: "Ne mičite se, jer ću vas raznijeti ovom bombom". Svi su podizali ruke u vis i stajali kraj stola kao ukopani. Ženi koja je bila u sobi naredili smo da preda oružje, i ona je odmah dodala dva karabina sa torbicama u kojima je bilo 60 metaka. Zaprijetili smo, da se ne smiju micati iz kuće do dana i otišli na drugi kraj sela sada već naoružani sa dva karabina i pištoljem i od ustaše koji je tek legao u krevet oduzeli karabin sa 30 metaka.

Sada naoružani sva trojica krenuli smo putem veze prema Moslavačkoj gori. U zoru 23.XI. stigli smo na Kopčić brdo selo na zapadnim obroncima Moslavačke gore i tu se spojili sa drugom Pavlom Maričićem

čunskim radnikom koji je uz pomoć partijske organizacije radio sklonište za snještaj partizana i hrane. Očekivao se naime uskoro dolazak i 14 drugova iz okolice Ivanić Grada. Naš cilj je bio prebaciti se na teritorij bivšeg sreza Garešnica radi vršenja akcija na tom terenu. Maričić je poznavao čunške puteve i sproveo nas do sela Podgorića na istočnim padinama Moslavačke gore. Zbog premorenosti zadržali smo se na Kopčić brdu dva dana kako bi se oporavilo Huscinovo Šuljevićevo noge. Iz sela Podgorića nas trojica krenuli smo put prema bani druga Pavla Gregorića koji je tada kao član CK Hrvatske bio na tom terenu radi organizacije oružane borbe. Drug Maričić se vratio na Kopčić brdo. Drug Gregorić je bio vrlo raspoložen što smo izvršili akciju, došli naoružani, jer smo tada bili u mogućnosti okupiti još nekoliko drugova i ići u daljnje akcije. Zadržavali smo se u selima Vel. i Mali Prokop, te Kutinici gdje smo održali više sastanaka sa aktivistima simpatizorima. Ta sela su bila naseljena življem srpske nacionalnosti, a kako smo bili po nacionalnosti Hrvati, Huscin Musliman, to je ovdje bilo od velike važnosti. Ovdje je naime bila vršena ustaška propaganda, kako su Hrvati u ustašama u Hrvatskoj, a Muslimani u Bosni, a znali su i za ustaške pokolje u Bosni. Lici, na Kordunu i Baniji, i pripisivali to Muslimanima. Huscinova pojava je ovdje ljude razuvjorila u ustaške klevete na račun muslimana. Huscin je bio vedar čovjek i sa svojim čistim izgovorom osvajao je ljude i bio omiljen među drugovima i stanovništvom. Problema je stalno bilo sa njegovim čizmama koje su bile teške i male tijesne, pa mi je jednog dana rekao, da u ovim čizmama ne može dalje pa da se promjenimo, da ja njemu dam cipele, a on meni čizme. Tako je on od mene dobio cipele gojzerice, a ja njegove čizme. Sjećam se dobro njegovog veselja što se riješio muka sa čizmama. U međuvremenu nam se pridružilo još 6 drugova, tako da nas je bilo ukupno 9. Od tih šest dvojica su imali karabine, pa smo sada bili u stanju ići u veće akcije. Odlučeno je da napadnemo i razoružamo nacističku organizaciju zvanu "kulturbund" na pilani Brestovac. Raspored pogona na pilani dobro smo poznavali Bobinac i ja, jer smo ovdje radila duže vrijeme. Dana 7.XII.1941.god. u toku noći prebacili smo se u kočarsko mjesto Garešnica i smjestili u dvije kuće naših suradnika, kako bi bili na domak Brestovca (tri km) i slijedeće noći izvršili akciju. U Garešnici je bila žandarmerijska i ustaška postaja. 8.XII. oko 20 sati krenuli smo iz Garešnice u Brestovac i raspoređeni po dvojica u isto vrijeme upali u kuće naoružanih članova kulturbunda. Tom prilikom zarobili smo pet karabina i jednu lovačku pušku. Odmah nakon akcije prišla su nam 4 druga iz Brestovca među kojima je bio

i Petrov Peter porijeklom Bugarin. Isti je došao na Brestovac mislim 1933 godine iz Banja Luke gdje je radio na pilani. Nakon nekoliko dana izvršen je napad na organizaciju "Kulturbund" u Vol. Bršljanici i tom prilikom su zarobljena tri karabina. Tu nam se pridružio i jedan drug to smo tako bili jedinica od 14 naoružanih boraca.

Dana 21.XII.1941.god. prebacili smo se na zapadni dio Moslavačke gore u selo Kopčić Brdo i spojili sa Čazmanskom grupom partizana koji su u međuvremenu bili okupljeni u Kopčiću. Tada je osnovan Narodnooslobodilački partizanski odred "Sloga" na čelu sa komandan-
tom Petar Ivanom i komesarom Vulinac Alojzom. 22.XII.1941.nesret-
nim slučajem poginuo je u zemnici komesar odreda Vulinac. Odred "Sloga" dobio je ime po nadimku Alojza Vulinca koje je ime ostalo i nakon njegove pogibije.

23.XII.1941.god. odred je izvršio napad na neprijateljsku posadu Koljemeničkog mosta na rijeci Lonji kod Prečeca na grani Zagreb-
Beograd, nedaleko Ivanić Grada. Tu je zarobljeno 9 karabina, 1
puškonitraljez, 300 metaka i ostala oprema. Tom prilikom poginuo
je Andrija Šćarić onlađinac radnik iz Brestovca. Na strani nepri-
jatelja poginuo je komandir posade. Nakon ove borbe Odred se je
prebacio na istočni dio Moslavačke gore iznad sela Intinica gdje
su bila izgrađena skloništa. Odatle se išlo u akcije noću i to
u manjim grupama u kojim je učestvovao i Hussein. Zima je stegla
snijeg je napadao, tako da je kretanje bilo vrlo otežano. Noću
bi se povremeno Odred spuštao u sela gdje je stanovništvo rado
primalo i hranilo partizane.

Polovicom januara 1942. Moslavački narodnooslobodilački Odred
brojao je 46 boraca od kojih su bili po nacionalnosti: 27 hrvata,
15 srba, jedan musliman (Huso Muftić), jedan Bugarin (Petrov Petar),
jedan Nijemac (Berdo Einspigel) i jedan Slovenac zvan Ilica.

Petrov Petar zvan "Vanča" emigrirao je 1933 godine iz Bugarske
iz političkih razloga u Jugoslaviju i nastanio se u Banja Luci
gdje je radio u onda poznatoj firmi na pilani "BOHABOJA". Po
njegovom pričanju igrao je nogomet u nogometnom klubu "Olimp" iz
Banja Luke, i vjerovatno je da ga se neki stariji sportaši
sjećaju. Njegovim dolaskom u Brestovac bio je zapažen kao aktivan
sindikalni radnik i vrsan nogometaš, to simpatizer KPJ. Kako je
Pero bio u Banja Luci, a i Huso iz Banja Luke to su se sprijate-
ljili i često puta pričali o usponima iz Banja Luke.

Polovicom januara 1942 godine za komandanta Odreda došao je Vukomanović Pavle (Stipe) španski borac, a komesar je bio Svotličić Mato radnik iz Saranpova kraj Ivanić Grada. Gotovo svi borci u Odredu imali su nadimke, pa je komesar između ostalih pitao i Husu kakav nadimak želi. On je odgovorio: "Eto ja sam ovdje jedini Bosanac, jedini kao Mujo u majke, pa neka mi bude nadimak "Mujo". Tako je ostalo zapisano u svim povjesnim dokumentima Hoslavine Huscin Muftić "Mujo". Kako je bio po zanimanju krojač, često bi mu se obraćali drugovi da im nešto zašije, a ponajviše da izradi i prišiva petokrake. Tada bi obično u šali govorio, kako nije došao da šije, već da se bije.

Neprijatelj je osjetio djelovanje partizanskog odreda na ovom malom a strateški važnom području i to u središtu Hrvatske, pa je odlučio neutralizirati razvoj NOP-a i uništiti partizane. Priprema ofenzivu na Hoslavačku goru i 27 januara 1942. stupa u ofanzivu u kojoj učestvuju: kombinirana satnija 37 ustaške bojne, jedna satnija iz Bjelovara i snaga pripremne ustaške bojne iz Čazme, Kutine i Garešnice, te žandarmerija iz okolnih postaja. Znali smo za tu ofanzivu i Odred je bio spreman za doček neprijatelja. Neprijatelj je napadao sa tri strane i oko 11 sati 27 janura 1942. došlo je do borbe sa glavninom neprijatelja. Tom prilikom zarobljeno je 9 pušaka, 1 puškomitraljez, a neprijatelj je imao 9 poginulih i više ranjenih. Poginuo je naš borac Golubić Vinko, zvani "Golub", a ranjen je Stevo Milaković zvani "Aca". Kolona sa desna naišla je na desetinu u kojoj se nalazio Huso Muftić. Snažnom vatrom i ta je kolona odbijena. Noću 28 na 29 januara Odred se prebacuje preko rijeke Ilave u Slavoniju i zadržava u selima oko Daruvara, da bi se u toku mjeseca ožujka vratio natrag u Hoslavinu.

Tada dok smo bili oko Daruvara često sam razgovarao sa Husom, spominjali smo naše zajedničke prve akcije u Hoslavini i o razorušavanju ustaša, te kako je radio u Banja Luci, a poslije kod moga brata Franje u Zagrebu. Želio je što i moj brat Franjo njegov najstariji nije u partizanima i kako se boji da će jednog dana stradati jer k njemu stalno dolaze drugovi ko bajagi na probu odijela, ali stvari su dolazili na sastanke. To se predviđanje obistinilo, jer je Franjo uhapšen u ožujku 1942. sproveden u Jasenovac i tamo ubijen.

Negdje oko 20.III.1942. rastao sam se sa Husom i više se nikada nismo vidjeli. Po zadatku sam otišao sa jednom desetinom na zapadni

dio Mosl.goro (Čazma), a Huso je ostao sa glavninom Odreda koji je 25.III.1942.godine izvršio napad na žandarmorijsku postaju Vel. Vukovje.

30 i 31 ožujka 1942 godine neprijatelj poduzima drugu ofenzivu na Moslavačku goru. 30.III. neprijatelj poduzima napad na zapadnom dijelu na moju desetine i u sukobu neprijatelj ima jednog poginulog a zarobili smo tri karabina. Ranjen je naš drug Čuljak Marko. Naša desetina nakon okršaja povlačila se je Moslavačkom gorom u pravcu istočnog dijela da se spoji sa Odredom. Slijedećeg dana 31.III. negdje na polovici našeg puta opet budemo napadnuti, ali smo na pogodnom mjestu sačekali neprijatelja, odbili ga i nastavili povlačenje. Već tu smo čuli odjeka pucnjave iz pravca gdje se nalazio Odred i ocijenili da se vodi žestoka borba. Kada smo pred sam pad mraka stigli na poprište borbe vidjeli smo sav izgažen i krvav snijeg. Penjući se jednim vijencem prema mjestu Humki gdje se vodila borba u samo predvečerje, pomoću dvogleda osmatrao sam neprijateljsku kolonu kako u nosilima i plehtama nose veliki broj mrtvih i ranjenih spuštajući se niz brdo prema selu Podgariću. Na Humki nismo zatekli nikoga, pa smo otišli u selo Vel. Prohop i tamo čuli da su u borbi na Humki poginula naša dva druga i tri da su ranjena. Nisu nam znali kazati njihova imena i bili smo u neizvjesnosti dok nismo došli u sastav Odreda koji se već bio probacio preko rijeke Ilave u Slavoniju. Tada smo saznali da su na Humki poginuli Huso Kuftić "Mujo" i Bogdan Jelača, a da su ranjeni Anto Bušljota sada živi u Zagrebu, Stjepan Barilić živi u Dugom Selo kod Zagreba i Grga Vukelić poginuo 1943 godine.

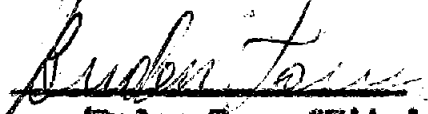
Neprijatelj je napadao sa oko 1500 vojnika. Moslavački partizanski Odred bio je oslabljen za jednu desetine (to je bila moja) a upravo prije dan dva Odreda je prišlo oko 40 novih boraca, ali bez oružja. Odred se žestoko borio i odbio je četiri uzastopna napada. Evo što mi je ispričao poslije borbe Anto Bušljota: "Nalazio sam se na položaju gdje je bio veliki pritisak neprijatelja. Najprije je bio ranjen Grga Vukeli, pa Stjepan Barilić, zatim je poginuo Bogdan Jelača, i nakon toga ranjen sam bio i ja u desno rame i onesposobljen za borbu. Neprijatelj se uspio probiti na naše položaje prije nego sam se onako ranjen povukao. Vidio sam kako tri neprijateljska vojnika jurišaju sada na usamljenog Muju i kako ga iz bliza vatrom i bajonetom ubijaju! To je bio kraj odvažnog, hrabrog i smjelom borcu Husi i njegovom životnom putu, jednom od prvih partizana Moslavine.

Nisu postojale mogućnosti da se Huse i Jolača izvuku, jer su Bušketa, Vukelić Barilić na istom položaju bili ranjeni, a neprijatelj je zaposjao njihove položaje. Neprijatelj je Huseina i Bogdana otpremio u Garešnicu da bi javnosti pokazao svoj uspjeh i pohvalio se. Tjela drugova sahranjena su na židovskom groblju kraj Garešnice gdje i sada poživaju i gdje im je podignut spomenik. Spomenik su podigli radnici Brestovca koji ga i dalje održavaju. Neprijatelj je imao u toj borbi 18 mrtvih i 25 ranjenih.

Moslavački narodnooslobodilački Odred djelovao je u vrlo teškim uvjetima na relativno malom području opkoljenom snažnim garnizonima u bivšim kotarskim središtima Kutina, Popovača, Čazma, Garešnica i Bjelovar. I pored toga od početnih nekoliko boraca NOP i vojno jedinice neprekidno su se razvijale, tako da su već 1943 stvarane brigade Prva moslavačka, pa druga, a na teritoriju Moslavine formirana je i 33 divizija.

Mnogobrojnim ofenzivama na Moslavačku goru neprijatelj nije uspio zaustaviti razvoj NOP-a.

U mom sjećanju opisao sam slijed događaja, kako bi se vidjelo kojim je putem i kroz koje faze od samog početka razvoja oružane borbe prošao drug Husein, kao i to koliki je i njegov doprinos borbi Moslavine.

/Buden Tomo "Hitri"/
Zagreb, Puljska 68
tel. 566-545

P.S. Sudionici u borbi, kada je poginuo Husein Muftić -Mujo su:

1. Anto Bušketa Proleterskih brigada 52, tel. 512-806 Zagreb,
2. Barilić Stjepan sada živi u Dugom Selu kod Zagreba.

Zagreb, 21.11.1979.

Druže Milane,

Šaljem rješenje, koje ^{je} napisao Tomo Budem. Nadam se da ćeš moći dopuniti svoj rad vezan za aktivnost sindikata na Pilani, u firmi „BOSNA BOA“

Vezano za prilog, dobro bi bilo da pozoveš Aziz Muftića. Naći ćeš ga putem telefonom u Udruženja pensionera.

Tomo Budem će doći sa delegacijom i predati povelju bratu AZIZU i sestri DURSUNJI.

Sa prednjim su upoznati putem mog prijatelja i to:

- 1.- Opštinski odbor SUBNOR-a Banja Luka
- 2.- Aziz Muftić
- 3.- Bećo Karabegović, i
- 4.- Hare Begonović.

Možda će da sa prilogom i prednjim upoznaju:

- 1.- Jeleni Oršulić, direktora radiostanice.
- 2.- Jovana Bubića, dopisnike „Večernjeg lista“ Zg
- 3.- Mladena Mušića, dopisnike „4. jul“ Beograd
- 4.- Odgovornog urednika lista „Glas“.
- 5.- Vezura Đinić, dopisnike „Politika“.

Možda bi bilo dobro da se i O. sreće sa delegacijom, kada dođu. Dan dolaska treba da utvrdi Opštinski odbor SUBNOR-a Banja Luka. Odnosno, bio bi red da ih oni prime.

Možda bi bilo dobro da se delegaciji utvrdi meke knjige, vezane za Banja Luku.

Molun Te da sa ovim upoznaš i druge, koji su u Komisiji za negovanje tradicije pri Oštinskome odбору SIB NR-a. Molim da je dobro još uvijek u ovoj Komisiji?

Što, što do sada napisah su samo molbe, to mihi olakšava.

Na, mislim da će biti sumnjivi podatci o Bugarihu Peri Petrovu, nekadašnjem radniku iz Pilane.

Možda će i ja doći sa delegacijom, ukoliko SIB NR-a Bugarja Luka prihvati moj prijedlog. Ako dođem, sa ću Ti se javiti.

Štuć McLane,

Govlo Te, topko pozdravljajući,

Augustinčić-Gusti

P.S. Poslao sam neke kutije u "Slob", a vezani su za stari Bugarja Luka. Čuo sam da su objavljeni 21.10.1979. i 28.10.1979. Na, nemam ove prijateljske liste "Slob".

Tomo Buden je član Savjeta SR Hrvatske.

II. Nastavak:

Zagreb, 11.12.1979.

Napok se sjećanje napisano i me pisaoj masim pre-
kucava. Iz neznanja ~~napisa~~ autora Tome Budena, člana sa-
vjeta SR Hrvatske, učinila je neke popravke, koje sam je
kemijskom plotkom ispravio.

Priloženo sjećanje Tome Budena poslao sam SUBNOR-u
Branja Luka - Opštinskom odboru, sa prijedlozima, i to:

1.- Da se poređa u ime Moslavačke regije (opština
Kožina, Čazma, Jazminica i Ivanč' Grad) unuči bratu Aziru i
sestri Dursunji ~~Muflić~~ prilikom jedne od akademija, po-
čenu Danu JNA, koje će vjerovatno biti održavane
u Branju Luci, na opštinskom nivou.

2.- Da se sjećanje Tome Budena stavi na uvid i
to: Ivanu Kubiću, Veziru Tinjiću, Ranku Preradoviću,
Mladenu Mustiću, Željku Juriću, Jeleni Oršulić i Mladenu
Šipki i da se tom prilikom isti obavijeste kada će
stići predsjednik SUBNOR-a opštine Jarešnica, koji
će u ime opština Moslavačke regije unučiti poređu
bratu Aziru i sestri Dursunji Muflić.

(Nego, družo Milane, ja bih se mogao da me obavije-
stiš, kada primis on pošiljku)

3.- Da se poslaše sjećanje u SUBNOR-a - opštinski odbor
Branja Luka (nakon kotiscenja od strane novinara)
preda drugu Hari Beganoviću, kao materijal vezan
za ediciju, koju on vodi.

Sreće Ti pisem, kako bih se o akciji obavijestio,
bez da se oko ovoga zadržavam, jer imam i tuviše
posla, vezano za studijski rad.

Kada sam bio u mjesecu aprilu u Dugoj Luci, obavješten sam da Nebojša radi na ediciji RKUD Pelagije i ja sam mu ponudio svoja sjećanja, samo neka mi javi što mu treba. Obavješten sam da se je oženio i da mora riješavati brojna početnička Braćina pitanja, vezana za status, koji će biti dobar čovjek, kakav je Nebojša pouzdano biti riješena na zadovoljstvo njegove supruge i njegovih roditelja, posebno Oca Brate, koji je moj st. dobar drug. Koristim priliku, da pojačam potkan da Nebojši i na dalje stojim na raspolaganju.

Nego, još jedanput duže Milane Te molim, ~~da~~ da mi Troj doba radnica Jospara fotokopira, itd.

1.-Objavljeno sjećanje, vezano za stari Banja Luka pod naslovom: "Gratija mosta na Vlasi"- "Glas", mrtvin od 21.10.1979.

2.-Objavljeno sjećanje, vezano za stari Banja Luka pod naslovom (mrtvin): "Vraperi čine, bojadisao i zopso-đama pod potpunoje predavao"- "Glas" od 28.10.1979.

3.-Objavljeno sjećanje, vezano za stari Dugoj Luci pod naslovom: "Uči vinko da potamneš zopri-din". Sjećanje sam poslao Veski Katabegoviću, a on ga je predao Željku Juricu i ovaj se je obavezao da će isto objaviti. Da li je objavio, to ne znam?

4.-Jadica Đorđević je objavio jednu reportažu u "Oslobodjenje", navodno vezano za mene u periodu poslije rata 1969. godine. To mi je nedavno rekao Dobrota Ljubić. Dobrota iz ove reportaže ima neke simpatične, stvar-ve" i mećih upućuje. Pošto ja ne znam o čemu se radi, molim Te, angažiraj dobri drugaricu Jospara, da reportažu pronađe i fotokopira. Ova su samo molbe. Ako se ne mogu uslišiti, ja Te molim da mi praviš, kada mi budeš potvrdio prijem sjećanja Tome Bratca. Tebe i Troj kolektiv i ne mogu kod Tebe mirati, topla pozdravljaju.

1. Druže Milane,

2. Mislim da si primio moje molbe da ispraviš tekst
moje Autobiografije, koju sam iz Zagreba poslao
mjeseca novembra 1975. godine.

I ovom prilikom te molim, da se u cjelosti na
strani „3.“ izbriše tekst, koji glasi:

„Poslije smrti svoj oca najviše sam živio kod tetke
Mande i njenog supruga Mile Mijačevića, a i kod
ujaka Ive, takozvanog ruelara.“

Ako ova ostane, odnosno ako ovo ne izbrišeš, to
će biti golemu nepravda prema njenima moje
majke Ane i bake Šimice, koje su demonično radile,
mene i moju sestru Miroslavu podizale. (Miroslava
je poginula 05.01.1944. godine.)

Molim Te, ovo primi i sporedi kao važno i značajno, jer sam ja u svojim Kopijama Autobiografije spomenuti tekst precrtao.

Isto tako Te molim, da se izotič isprauke u Autobiografiji, a prema pismu koje sam poslao 16. 12. 1976. godine.

Molim Te, da me i po ovom pitanju obavijestiš putem pisma. Molim Te obavijest me o načinu, na koji je izotičena isprauka, kako bi je identično originalima (koji su kod Tebe) isprauku izotičio u raspoloživim Kopijama.

Još jedanput, toplo Te pozdravljam
Jutnickid
(u šalici "udati Davidović")